

Saltning hos ham, idet han nemlig dog vilde gjøre Indbrømmelser saaledes, at de forsaavidt skulde blive staaende. Jeg maa tilstaa, at hans Tanke ikke var mig ganske klar; jeg forstod ikke, paa hvilken Maade den da skulde blive bestaaende, og paa hvilken Maade den skulde falde bort. Han leverede imidlertid gode Beviser for, at det ikke var tidsfvarende at beholde saadanne Bestemmelser, der vare i høieste Grad generende for Kommunerne og meget byrdefulde for Beboerne, og da vil jeg reise mig og fremhæve, ligesom jeg gjorde ifjor, at jeg kjender enkelte Tilfælde, hvor det har været en meget kostbar Historie for den Enkelte. Jeg veed, at de militære Herrer ville sige, at det Tilfælde kan indvæsse, hvor det kan være vanskeligt at faae de militære Kjørskler præstere. Jeg tilstaa, at jeg ikke hidtil har hørt saadanne Beviser fremsætte, saa at jeg deraf kunde tro, at det kan være umuligt. Der kan ikke være Tale om, at jeg ikke skulde gaa ind paa at bevilge de fornødne Penge dertil paa Niantssloven; men paa den anden Side forstaaer jeg ikke, hvorfor de militære Herrer holde saa stærkt paa, at vi skulle beholde en Byrde, som har viist sig og kan vise sig at blive meget byrdefuld for den Enkelte og generende i høj Grad for den store Almindelighed. Det ærede Medlem for Kjøbenhavns 3die Valgkreds leverede et ypperligt Bevis herfor, idet han sagde: Vi kunne komme til en Mand paa en Tid, hvor han ikke vil undvære sine Heste og sin Vogn for 5 Rdl. Ja, det ærede Medlem kunde komme til mig paa en Tid, hvor jeg ikke vilde undvære den for 10 Rdl. Han nævnte som Exempel, at en Mand kunde sætte Pris paa at faae sin Svede fjort hjem. Ja, det ærede Medlem kan være vis paa, at han kunde komme til den, der vilde svare, at de ikke for 10 eller 20 Rdl. vilde undvære deres Heste og Vogn. Dette stadfæster saameget mere det Forsvar, som vi levere for at faae disse militære Kjørskler ud af Loven, og jeg har derfor som sagt paa en Maade glædet mig over at høre det ærede Medlem for Aarhus Amts 2den Valgkreds være enig med os deri; men paa den anden Side forstaaer jeg ikke, hvorledes han efterat have leveret Beviser, der tale for at faae dem bort, dog vil beholde dem. Jeg vil raade det ærede Medlem — thi jeg tror nok, at jeg ikke tager feil i, at han holder til vor Side — til helst at gaa bort fra dette og fastholde med os, at de skulle ud af Loven; thi jeg tror ikke, at de militære Kjørskler ville blive vanskelige at faae præstere, naar vi bevilge de fornødne Penge dertil, og Befolkningen i sin Almindelighed bør være fri for en Gene, der er meget byrdefuld for den Enkelte, og som i det Hele hører til de Ting, som man bør have affaaset. Dette er, hvad jeg har at sige, idet jeg henholder mig til mine tidligere Udtalelser om denne Sag. Jeg veed nok, at der meget vel kunde reises en meget stor Strid om Betaling eller

Ikke-Betaling, men jeg anser dette Spørgsmaal for tilstrækkelig debatteret, til, at jeg skulde reise det paany; men jeg skal slutte med indstændig at raade til, at man lader disse Pligtkjørskler for Militære fuldstændig udgaa af denne Lov.

Jagerslev: Maa jeg bede om Ordet for en kort Bemærkning.

Formanden: Det ærede Medlem har havt Ordet flere Gange, men under Forudsætning af Thingets Samtykke skal jeg give ham det.

Jagerslev: Jeg skal kun tillade mig at sige, at det ærede Medlem har misforstaaet mig Noget. Jeg har egentlig ikke i Almindelighed udtalt mig om Paragrafen. Jeg har endogsaa sagt, at jeg ikke ubetinget vilde have Noget imod at blive staaende ved den; men jeg har udtalt mig om et specielt Tilfælde, hvor jeg mener, at Befordringen er revideret paa en Maade, for hvilken jeg ikke har kunnet finde nogen Hjemmel i de gjældende Bestemmelser om Kjørsklerne. Det har været mit Standpunkt.

Kjar: Ja, men det ærede Medlem har selv leveret Bevis for det Modsatte og navnlig mod dette, at man kan gaa hen og tage en Hest, naar man har Lyst, paa hvilken Tid, det skal være, og spænde den i Seletøj, hvortil den ikke er vant. Dette er et Bevis for, at det er en uheldig Bestemmelse, og jeg kan ikke tro Andet, end at det ærede Medlem egentlig er enig i, at den burde gaa ud af Loven. Jeg skal tilstaa, at jeg ikke synes saa godt om, at det ærede Medlem nu synes at gaa mere over til den militære Side, end jeg egentlig var i Stand til at faae ud af hans første Foredrag.

Svermoes: Maa jeg bede om Ordet.

Formanden: Det ærede Medlem har havt Ordet flere Gange, men under Forudsætning af Thingets Samtykke skal jeg atter give ham det.

Svermoes: Jeg ønsker at gjøre en Bemærkning til det ærede Medlem, der talte sidst. Jeg tror, at han har en noget forfæret Opfattelse af det Spørgsmaal, om virkelig Befolkningen i sin Helhed vil komme til at lide mindre under et Lovudkastets Bestemmelser. Jeg antager nemlig, at det meget snart vil vise sig, at det under mange Forhold er ugunstigt at faae den fornødne Befordring leiet, saa at man for at være sikker i den Retning bliver nødt til at forsyne Afdelingerne med fast Train paa deres forskjellige Marcher. Men hvorledes vil man saa høre sig ad dermed? Ministeriet raader jo ikke over et saa stort Antal Heste, der staa og ingen Ting bestille; enhver